

Fruentimmerets Forsørgelsescommune med Fornøielse estergiver sin Fordring paa Refusion af den oppebaarne Understøttelse, men at derimod Mandens Forsørgelsescommune siger Nei, maafee ledet af den Betragtning, jeg før berørte. Hvormange Sager af den Art jeg end har haft med at gjøre, erindrer jeg ikke uden et eneste Tilfælde, hvor der er blevet sagt Ja.

Foruden de Følger heraf, som jeg allerede har omtalt, maa jeg endnu nævne andre, der ikke ere sjeldne. Naar Personer ville indgaae Ægteffab, ville gjøre deres Samliv lovligt, ere sig bevidste at ville gjøre deres Bedste til at ernære sig paa en lovlig og redelig Maade, men de maae ikke, det bliver dem forbudt, saa opstaaer der ofte Bitterhed og Trods hos dem, og mangen Gang leve de sammen alligevel som Ægtefolk, trods alle Amtsdecreter og til Forargelse for Menigheden. Naar et Fruentimmer har begaaet et Feiltrin, er derved blevet gjældbundet til Fattigvæsenet, og det nægtes hende at indgaae Ægteffab, hvorved hun kunde forsørges uden Fattigunderstøttelse, saa stæer det ofte, at hun gaaer videre frem paa den bestraaedte Fordærvelses Bane, lader flere Feiltrin følge paa det foregaaende, og saaledes forøger Byrden for Fattigvæsenet i det samme, hun forøger sin egen Brøde og Elendighed. Efter mit Forslag skal den Understøttelse, som et Fruentimmer har nydt af Fattigvæsenet, ikke være til Hinder for Ægteffabs Indgaaelse. Dersom man skulde finde, at mit Forslag gaaer videre, end man for Communernes Skyld kan tilstede, vil jeg dog haabe, at det ikke ansees som en Grund til at bortskyde Sagen; thi under den fortsatte Behandling vil der jo kunne foregaae saadanne Forandringer i Forslaget, hvorved Friheden blev noget mere begrændset.

Jeg skal for Diebliffet kun paapege, men ikke nærmere udvikle, det Ubillige, der ligger i det Ansvar, som er paalagt Præsterne, at de skulle paasee, at ingen af de mange Personer, for hvem der begjæres Tillysning, i deres Liv efter det fyldte 18de Aar nogensinde have saaat Understøttelse af Fattigvæsenet; der udtræves ofte vidtløstige Undersøgelser, for her at opnaae fuld Sikkerhed.

Hvad nu den Lov, jeg tillader mig at bringe i Forslag, skulde udrette, man kalde det Lidet eller Meget, det vil den fornemmelig gjøre til Gode for dem, der have en ringe Deel i Livets Gøder, den vil oplukke en Bom for dem, der møde saa mange Bomme paa deres Vej; den vil løse et Baand, afværge en Fristelse, bortrydde en Anstødssteen for en ugunstig stillet Klasse af Folket, for de Fattige og Ulykkelige, de Svage og Brodefulde. Jeg regner paa denne Lovforslagets Tendents, dets tilsigtede Diemed, som en anbefaling for Sagen til at komme under Overveielse af det danske Folkething.

Det næste Numer paa Dagsordenen var 3die Behandling af Udkast til Lov om Proclamata i Boer (2den Behandling findes i Tidenden, Spalte 330).

Til denne Behandling vare følgende Ændringsforslag stillede:

Forslag af Fr. Schiern, H. Hage, Schovelin, C. C. Møller, Tscherning, Rimestad, Chr. Eckardt, J. A. Hansen, C. Bloug, Frølund, Johansen, Lundgaard, L. W. Mülken, C. Schroll, Schøler.

ad § 4.

„Sterbo=Skifter“ forandres til „Dødsbo=Skifter.“

Af Justitsministeren:

ad § 6.

Efter „denne Lov“ indskydes: „er ikke gjældende for Færøerne. Den“.

Ændringsforslagene tilligemed Loven i dens Heelhed fattes under Cset under Forhandling.

Justitsministeren: Mod det Ændringsforslag, som er stillet til Lovudkastets § 4, og som gaaer ud paa, at Ordet „Sterbo=Skifter“ forandres til „Dødsbo=Skifter“, kan der selvsølgelig fra min Side ikke være Noget at